

200104992/1.

Datum uitspraak: 2 november 2001

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van
10 september 2001 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 augustus 2001 is appellant in vreemdelingenbewaring gesteld.

Bij uitspraak van 10 september 2001, verzonden op 12 september 2001, heeft de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 oktober 2001, hoger beroep ingesteld.

Bij faxbericht van 16 oktober 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Bij faxberichten van 16 oktober 2001 heeft appellant desgevraagd de omstandigheden aangegeven die de overschrijding van de hoger-beroepstermijn hebben veroorzaakt.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De aangevallen uitspraak is verzonden op 12 september 2001, zodat de termijn voor het indienen van een hoger-beroepschrift ingevolge het bepaalde in artikel 6:8, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 6:24, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht is begonnen op 13 september 2001 en gelet op artikel 69, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 is geëindigd op 19 september 2001.

Appellant heeft het hoger-beroepschrift niet binnen de termijn ingediend.

2.2. Appellant betoogt dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest, aangezien hij de aangevallen uitspraak eerst op 2 oktober 2001 van zijn gemachtigde heeft ontvangen, terwijl de rechtbank ter zitting had medegedeeld dat deze naar hem zou worden verzonden.

2.2.1. Dit betoog faalt. Blijkens het proces-verbaal van de zitting van 3 september 2001 is door de rechtbank geen mededeling gedaan ter zake toezending van de uitspraak aan appellant.

Volgens appellant heeft mr. [naam], die, ter vervanging van mr. [naam] (hierna: mr. [naam]), bij de behandeling van de zaak ter zitting door de rechtbank optrad als de gemachtigde van appellant, de uitspraak naar mr. [naam] verzonden. Mr. [naam] heeft appellant eerst bij brief van 27 september 2001 op de hoogte gesteld van de uitspraak. Dit vormt geen grond om te oordelen dat appellant niet in verzuim is geweest. Gevolgen van mogelijke nalatigheid van zijn gemachtigde moeten appellant toegerekend worden.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. E.A. Alkema, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.U. Kallan, ambtenaar van Staat.

w.g. Alkema
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Kallan
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 november 2001

15-385.

Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/22338

V.nr.:

inzake: gehoren op van Iraanse nationaliteit, verblijvende
te
eiser, mede namens zijn twee minderjarige zoons geboren op
en geboren op
gemachtigde: mr. R. Hijma, advocaat te Amsterdam.
tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder.
gemachtigde: mr. H.A.G. Koppert, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 14 april 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 20 oktober 2005 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen. Op 4 mei 2006 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiser ontvangen.
2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 29 november 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens waren de zoons van eiser ter zitting aanwezig alsmede K. Pansi, tolk in de taal Farsi.
3. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

1. In het nader gehoor van 25 oktober 2005 heeft eiser het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd.
2. Eiser behoort tot de Koerdische bevolkingsgroep en is sinds 1998 aanhanger van de
Veel andere familieleden van eiser waren lid van deze partij. Eisers
schoonvader is in 1990 gevlucht naar Irak in verband met zijn activiteiten voor de
Eiser heeft onder andere gewerkt als koerier en heeft strijders onderdak verschaft. In het dorp waar
eiser woonde, is ene lid van de en werkzaam als
koerier, in 1381 op de weg terug van Irak naar Iran opgepakt door de Iraanse autoriteiten. Eiser moest
geld betalen aan de en heeft dit gegeven aan De moeder van verelde

eiser dezelfde dag van de arrestatie alsmede dat daarbij veel spullen in beslag waren genomen, waaronder gegevens van eiser.

Diezelfde dag is eiser gevlucht naar en heeft zich daar gemeld bij het bureau van de De vrouw en kinderen van eiser zijn achtergebleven. In 2001 werd eiser in Irak lid van de en heeft vervolgens een vijftig dagen durende militaire training gevolgd op de berg Vervolgens is eiser in een afdeling in Irak, geplaatst. Eiser is hier drie jaar en zeven maanden gebleven. De echtgenote van eiser heeft tot anderhalf jaar na eisers vertrek in verbleven. Daarna heeft eiser haar en de kinderen over laten komen naar Irak omdat zij werd lastiggevallen in verband met eisers politieke activiteiten. Zij verbleven allen in bij de ouders van de echtgenote van eiser. De oudste zoon verbleef bij eiser. In januari 2005 is de echtgenote van eiser vermoord bij een aanval op de winkel van eisers zwager. Eiser is vanuit Irak drie keer teruggekeerd naar Iran, twee keer om zijn vrouw te bezoeken en een keer in verband met partijactiviteiten. In die periode is zijn vrouw een aantal keren aangehouden, onder andere omdat de autoriteiten niet was verteld dat eiser actief was voor de Om die reden heeft eiser haar meegenomen naar Irak. In augustus 2005 heeft eiser zijn wapen neergelegd en zijn politieke activiteiten beëindigd. Op 3 augustus 2005 heeft eiser Irak verlaten vanwege de dood van zijn vrouw, omdat zijn kinderen na haar dood niet langer bij zijn schoonouders konden verblijven en omdat eiser zijn wapen heeft neergelegd en daarom niet veilig is in Irak vanwege de activiteiten van de Iraanse geheime dienst. In de correcties en aanvullingen op bovengenoemd gehoor heeft eiser onder meer aangevoerd dat hij ziek is en psychisch niet in orde is. Eiser wenst door het Bureau Medische Advisering (BMA) te worden onderzocht. Hij herbeleefde de problemen in het land van herkomst, is angstig, kan niet slapen en dreigt te worden uitgeput.

3. In het nader gehoor van 2 december 2005 heeft eiser het volgende verklaard.
is na negen maanden detentie opgehangen. Eiser heeft nimmer zijn wapen gebruikt. In de correcties en aanvullingen op dit gehoor is aangevoerd dat eiser zich regelmatig vergist in jaartallen. Dit is logisch omdat eiser analfabeet is en in Irak, waar de Europese jaartelling wordt gehanteerd en Iran, waar de Arabische jaartelling wordt gehanteerd, heeft verbleven. is niet opgepakt wegens smokkel maar omdat hij lid was van de en in die hoedanigheid spullen van die partij over de grens vervoerde.

III. OVERWEGINGEN

1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Eiser heeft geen documenten betreffende zijn reisroute overgelegd en heeft daarover te weinig kunnen verklaren. Zo weet eiser niet in welke plaats in Turkije hij enige tijd heeft doorgebracht, waar hij op de tweede vrachtwagen is gestapt, of bij welke plaatsen hij landsgrenzen heeft gepasseerd. Van het relaas gaat niet de op grond van het voorgaande vereiste positieve overtuigingskracht uit. Eiser heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn activiteiten voor de Ook de verklaringen van eiser in het eerste gehoor en het eerste en tweede nader gehoor over de dag waarop hij naar Iran is vertrokken, verschillen van elkaar. Eiser heeft de reden voor zijn vertrek naar Irak, de arrestatie van , niet aannemelijk gemaakt, gelet op de tegenstrijdige verklaringen over de datum waarop hij naar Irak is vertrokken. Ook van belang is in dit verband dat eiser enkel uit niet objectief verifieerbare en indirecte bron vernomen heeft van de arrestatie. Aan een dergelijke bron wordt geen waarde gehecht. Daar komt bij dat niet aannemelijk wordt geacht dat documenten of goederen bij zich had die eiser en anderen in verband zouden brengen met de gelet op het risico daarvan, zeker nu sprake is van een zwaarbewaakte grens. De problemen van eisers echtgenote worden evenmin aannemelijk geacht nu eiser in het eerste gehoor verklaarde dat zijn gezin in aan de voet van de berg was toen hij zijn training kreeg en eiser deze verklaring niet bij de bespreking van het eerste gehoor tijdens het eerste nader gehoor heeft gecorrigeerd. Reeds hierom wordt de latere verklaring dat zijn echtgenote anderhalf jaar na zijn vertrek naar Irak is gekomen en in de tussentijd problemen van de autoriteiten heeft ondervonden niet aannemelijk geacht. Ook de verklaringen hierover zijn afkomstig uit niet objectief verifieerbare en indirecte bron. Eiser heeft over het verblijf in Irak tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde

AWB 06/22338

3

eiser in het eerste gehoor dat hij in een training van 50 dagen kreeg. Deze verklaring is bij bespreking van dit gehoor in het eerste nader gehoor niet gecorrigeerd. In dit laatste gehoor heeft eiser eerdergenoemde verklaring niet gecorrigeerd, maar wel in dat gehoor verklaard dat de training 13 dagen duurde. Niet aanneemelijk gemaakt is dat de activiteiten van eiser in Irak of Iran bij de Iraanse autoriteiten bekend zijn geraakt, waarbij onder andere van belang is dat eiser in Iran nimmer problemen heeft gehad en na 1999 niet meer actief was.

Dat eiser analfabeet is en twee jaartellingen is gewend te hanteren vormt geen afdoende verklaring nu eiser dit niet in de gehoren heeft aangegeven, noch enige datum in de correcties en aanvullingen heeft gecorrigeerd en uit de gehoren evenmin blijkt dat eiser moeite heeft met jaartallen of het plaatsen van gebeurtenissen in de tijd. Nu eisers gemachtigde blijkens zijn zienswijze al tijdens het indienen van correcties en aanvullingen op het eerste gehoor constateerde dat eiser in de war was, heeft hij voldoende mogelijkheid gehad het voorgaande te onderhouden. Dat dit niet is gebeurd komt voor rekening van eiser. Ook wordt van belang geacht dat de in de correcties en aanvullingen geconstateerde verwardheid enkel zag op jaartallen en daarvoor een andere (analfabetisme en verschillende jaartellingen) verklaring werd gegeven dan dat eiser in de war was. Als eisers psychische toestand in de weg gestaan had aan het naar behoren kunnen verklaren, dan had dit in de correcties en aanvullingen aangevoerd moeten worden. De verklaringen van eiser kunnen derhalve aan de beoordeling van de asielaanvraag ten grondslag gelegd worden en er bestaat geen aanleiding om medisch advies in te winnen. Dat eiser lidmaatschapskaarten heeft overgelegd leidt niet tot een ander standpunt nu niet zozeer is getwijfeld aan het lidmaatschap maar veeleer aan de datum waarop eiser lid werd en de als gevolg daarvan ondervonden problemen (beschikking).

Gelet op al het voorgaande is het relaas niet geloofwaardig. Niet valt in te zien dat de in Irak ondervonden problemen kunnen leiden tot de conclusie dat eiser voor vervolging van de Iraanse autoriteiten heeft te vrezen. Dat eiser deze problemen niet eerder aangevoerd heeft doet verder afbreuk aan zijn relaas. Ter zitting heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het bestreden besluit enkel een geloofwaardigheidsstandpunt behelst.

2. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - het volgende tegen het bestreden besluit aangevoerd. Eiser is in de war en maakt een depressieve indruk. Daarom was het niet mogelijk het voornemen te bespreken. Volstaan wordt derhalve met een voorlopige zienswijze. Eiser is doorverwezen naar hulpverlening en is in afwachting van medische gegevens. Een advies van het BMA is noodzakelijk. Ter onderbouwing daarvan worden zo spoedig mogelijk medische gegevens toegezonden. De identiteit van eiser wordt niet betwist. De verklaringen over de reisroute zijn voldoende gedetailleerd, voor zover eiser hierover in staat was te verklaren, nu hij deels achter in een vrachtwagen verbleven heeft en de omgeving niet kende. Zijn bereidheid tot medewerking blijkt ook uit de documenten die hij heeft overgelegd. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de gezondheids- en gemoedstoestand van eiser, die tijdens de reis een zoon heeft moeten achterlaten. Ook in dit verband verwijst eiser naar de door hem overgelegde documenten van de Eiser betwist dat de in Irak ondervonden problemen in het vluchtelingenkamp niet tot vergunningverlening kan leiden nu uit het relaas naar voren komt dat eiser in Irak geen bescherming kon krijgen tegen de Iraanse autoriteiten. Er is niet gebleken van een zorgvuldige belangenafweging op dit punt. Verweerder legt eenzijdig nadruk op informatie die eiser niet kon verstrekken, zonder oog te hebben voor de daartoe aangevoerde redenen.

Nu verweerder in de beschikking stelt dat niet zozeer is getwijfeld aan het lidmaatschap van de maar aan de datum waarop eiser lid is geworden en de als gevolg daarvan ondervonden problemen, kan niet meer volgehouden worden dat het relaas ongeloofwaardig is. Eiser begrijpt dat er verwarring is ontstaan over wanneer eiser lid is geworden, maar de term lidmaatschap is geen eenduidig begrip en betekent in Iran iets anders dan in Irak. In dit verband is van belang dat het eerste nader gehoor niet heeft plaatsgevonden in overeenstemming met de in artikel 3.111 van het Vreemdelingenbesluit 2000 genoemde rustermijn. Eiser verwijst in dit verband voorts naar hetgeen blijkt uit de documenten betreffende de waarvan verweerder de authenticiteit niet betwist. Voor wat betreft het tijdstip waarop eiser naar Irak is gegaan, erkent eiser dat zijn psychische toestand mogelijk tot verwarring geleid heeft, echter verweerder heeft onvoldoende oog voor de taalproblemen. Er is telkens een tolk Koerdisch-Sorani gebruikt uit Irak. Die kennen enkel de westerse jaartelling. Deze

tolken kunnen veelal Iraanse data niet omrekenen. Eiser heeft niet als zodanig de in het eerste gehoor genoemde datum van vertrek naar Irak genoemd. Hij heeft slechts de Iraanse jaartelling gebruikt terwijl uit bladzijde 5 van dat gehoor blijkt dat de tolk deze data niet kan omzetten. Dat eiser in het eerste nader gehoor de eerste maand van 1381 noemde, verklaart eiser uit verwardheid. Uit de partijdocumenten blijkt dat het nieuwjaar 1380 is geweest. Ook wat betreft de vraag of en wanneer zijn gezin is aangekomen in Irak erkent eiser verwarring te hebben veroorzaakt. Volgens eiser is zijn gezin meegereisd, na enkele dagen teruggereisd vanwege eisers vele bezittingen en uiteindelijk weer naar Iran gereisd. De gemachtigde is bij een bespreking op 18 september 2007 opgevallen dat eiser onder het begrip "gescheiden raken", echtscheiding verstaat en niet het feitelijk niet bij elkaar zijn, van welke laatste verklaring verweerder is uitgegaan. Deze verwarring is onvoldoende om het relaas onaannemelijk te achten, onder andere omdat van een goede nabespreking van het eerste gehoor geen sprake was. Dat bepaalde verklaringen niet uit de eerste hand zijn maakt niet dat daaraan geen waarde gehecht kan worden, zo blijkt uit een intrekkingmemo van verweerder van 17 februari 2005. Uit algemene bron is bekend dat de Iraanse autoriteiten politieke oppositiegroepen in Irak nauwlettend in de gaten houden, zo blijkt uit het ambtsbericht Irak van oktober 2002. Aannemelijk is dus dat zij wel van eisers activiteiten op de hoogte zijn.

Verweerder is ten onrechte voorbij gegaan aan de medische en psychische klachten van eiser en zijn kinderen als gevolg van hetgeen hen is overkomen. Eiser verwijst naar een brief van de Medische Opvang Asielzoekers van 11 januari 2007.

Eiser verwijst voorts naar de gegroundverklarde klacht tegen zijn vorige gemachtigde. Dit ondersteunt zijn stelling dat hij in de aanvraagfase geen goede rechtsbijstand gekregen heeft waardoor zijn asielrelaas niet goed onder de aandacht is gebracht. Mogelijk kon eiser vanwege traumatische ervaringen niet voldoende consistent verklaren. Dat de trauma niet met medische stukken zijn onderbouwd is niet van belang nu deze feiten evident uit het dossier blijken.

Gelet op het voorgaande komt eiser in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, a, b dan wel c, van de Vw 2000.

3. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

4. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verhand houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

5. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

6. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechthand bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn

opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Ingevolge het tweede lid, van genoemd artikel wordt met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, alleen rekening gehouden indien deze relevant kunnen zijn voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, of omtrent de ambtshalve verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 14.

7. De rechtbank stelt vast dat eiser geen documenten heeft overgelegd betreffende zijn reisroute. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het voorgaande niet verschoonbaar is omdat eiser geen verifieerbare en gedetailleerde verklaringen over zijn reisroute heeft afgelegd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt stellen. De rechtbank betreft bij dit oordeel dat eiser niet weet in welke plaats in Turkije hij enige tijd heeft doorgebracht, waar hij op de tweede vrachtwagen is gestapt, of bij welke plaatsen hij landsgrenzen heeft gepasseerd. Ten slotte is de rechtbank van oordeel dat al hetgeen eiser wel over de reisroute heeft verklaard, zoals het voor de reis betaalde bedrag en de kleuren van de vrachtwagens, niet verifieerbaar zijn. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bij het onderzoek naar de aanvraag heeft kunnen betrekken. Gelet hierop dient van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan, wil het aannemelijk kunnen worden geacht. In het relaas mogen dan geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De rechtbank overweegt hierover het volgende.

8. De huidige gemachtigde van eiser heeft bij de Raad voor rechtsbijstand Amsterdam (hierna: de Raad) een klacht ingediend over het niveau van de door de vorige gemachtigde verleende rechtsbijstand in deze asielprocedure. Eisers gemachtigde heeft bij brief van 20 augustus 2007 het besluit van de Raad van 17 juli 2007 overgelegd aan verweerder en de rechtbank. De Raad heeft de klacht gegrond verklaard. Meer in het bijzonder zijn, voor zover van belang, de volgende klachtonderdelen van klager (eiser), gericht tegen beklaagde (de voormalige gemachtigde van eiser) gegrond verklaard:

- beklaagde heeft te laat melding gemaakt van medische belemmeringen bij klager om met deze te kunnen communiceren;
- hij heeft de gestelde medische problemen van klager niet met medische stukken onderbouwd;
- hij heeft geen overleg met klager gevoerd over de zienswijze;
- hij heeft zich onvoldoende voor de asielzaak van klager ingespannen, althans voor zover dit klachtonderdeel de eerder besproken onderdelen samenvat.

Met partijen is de rechtbank van oordeel dat de feiten en omstandigheden die blijken uit het besluit van de Raad, welk besluit dateert van na de datum van het bestreden besluit, vallen aan te merken als feiten en omstandigheden in de zin van artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000. Verweerder heeft ter zitting een reactie op het besluit van de Raad gegeven. De rechtbank zal hetgeen uit dit besluit blijkt dan ook betrekken bij de beoordeling van het beroep. Ter zitting heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de uitspraak van de Raad niet leidt tot een ander standpunt dan het in het bestreden besluit verwoorde. Verweerder is niet duidelijk op welke toelatingsgrond met de aangevoerde medische gronden een beroep wordt gedaan. Als de medische omstandigheden zo erg zijn dat zij volgens eiser een verklaring vormen voor de geconstateerde tegenstrijdigheden, dan had eiser dat in de nader gehuren al dienen aan te voeren, aldus verweerder.

Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de door eiser aangevoerde medische omstandigheden geen verklaring kunnen vormen voor de door verweerder geconstateerde tegenstrijdige verklaringen en derhalve niet aan het bestreden besluit kunnen afdoen. De in beroep overgelegde verklaring van 11 januari 2007 van A.J. Poot, Sociaal Geneeskundige JGZ van de Medische Opvang Asielzoekers (MOA) in het asielzoekerscentrum (AZC) Schalkhaar acht de rechtbank onvoldoende onderbouwing van de stelling dat als gevolg daarvan zijn asielrelaas niet naar behoren onder de aandacht is gebracht. Hierin staat, voor zover van belang, immers enkel dat eiser lijdt aan slaapproblemen en psychische problemen en daarvoor kondurend bepaalde medicijnen kreeg voorgeschreven. Hetzelfde geldt voor de brief van 27 juli 2006 van dr. M. Ledeboer, maag-, darm- en leverarts van het Deventer ziekenhuis. Daarin wordt enkel melding gemaakt van lichamelijke klachten. Ook de brief van 9 augustus 2007 van

AWB 06/22338

6

arts B.T.B. de Koning van de MOA van het AZC Schalkhaar, waarin staat vermeld dat eiser bekend is met spanningsklachten, acht de rechtbank onvoldoende onderbouwing van deze stelling.

9. In reactie op het besluit van de Raad heeft verweerder zich ter zitting voorts op het standpunt gesteld dat het relaas van eiser dermate veel onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen bevat, dat het de vraag is of daarvoor in de correcties en aanvullingen een verschoonbare verklaring had kunnen worden gegeven. Ook daarom kan de uitspraak van de Raad volgens verweerder niet tot een ander standpunt leiden dan het in het bestreden besluit verwoorde.

De rechtbank acht dit standpunt onvoldoende gemotiveerd. Bij dit standpunt betreft de rechtbank dat de Raad het klachtonderdeel dat zijn voormalige gemachtigde geen overleg met klager heeft gevoerd over de zienswijze en daarom heeft volstaan met (enkel) een voorlopige zienswijze, gegrond heeft verklaard. Voorts heeft eiser in beroep (vrijwel) alle door verweerder in het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen gehanteerde afwijzingsgronden gemotiveerd betwist. Het is in de eerste plaats aan verweerder om te motiveren of en op welke gronden deze argumenten kunnen afdoen aan het bestreden besluit. Gelet op al het voorgaande acht de rechtbank genoemd standpunt van verweerder onvoldoende gemotiveerd. Conclusie van het voorgaande is tevens dat het bestreden besluit lijdt aan een motiveringsgebrek. Het enkele feit dat eiser niet heeft betwist toerekenbaar tegenstrijdig te hebben verklaard over de vraag hoeveel dagen zijn militaire training voor de heeft geduurd leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel.

10. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 3:46 van de Awb. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en bepaald worden dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

11. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,-- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 322,--, wegingsfactor 1).

IV. BESLISSING

De rechtbank

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderd en vierenvestig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan eiser.

Deze uitspraak is gedaan op 17 januari 2008 door mr. C.I.H. Fockens, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. E.M. de Buur, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

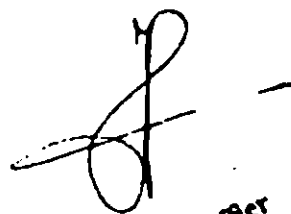
De griffier

Afschrift verzonden op: 22 JAN 2008

Conc:EB
Coll: ST
D:B

De voorzitter

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 BA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

1 8 FEB 2008

ZAA_{NNH}

AAN:

BEHANDELD: DO: PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. A.L. de Mik
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
van 17 januari 2008
met kenmerk 06/22338

Inzake:

met IND-kenmerk 0510.20.0442
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. R. Hijma
advocaat te Utrecht

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 82
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr W.S Leenders
tel: 070-779 4967
fax: 070-779 5508

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam, van 17 januari 2008, verzonden op 22 januari 2008, met kenmerk AWB 06/22338 (*bijlage 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 14 april 2006 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

2.1 (verder: verweerder) heeft op 20 oktober 2005 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) ingediend. Bij besluit van 14 april 2006 is deze aanvraag afgewezen.

2.2 Het door verweerder tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 17 januari 2008, gegrond verklaard, waarbij is bepaald dat een nieuw besluit genomen dient te worden.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

Waar hierna de Staatssecretaris van Justitie (hierna: Staatssecretaris) wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindpersonen voor Vreemdelingenzaken.

3.1 De Staatssecretaris heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.

Grief

3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging III. 9. op pagina 6 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank acht dit standpunt onvoldoende gemotiveerd. Bij dit standpunt betreft de rechtbank dat de Raad het klachtonderdeel dat zijn voormalige gemachtigde geen overleg met klager heeft gevoerd over de zienswijze en daarom heeft volstaan met (enkel) een voorlopige zienswijze, gegrond heeft verklaard. Voorts heeft eiser in beroep (vrijwel) alle door verweerder in het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen gehanteerde afwijzingsgronden gemotiveerd betwist. Het is in de eerste plaats aan verweerder om te motiveren of en op welke gronden deze argumenten kunnen afdoen aan het bestreden besluit. Gelet op al het voorgaande acht de rechtbank genoemd standpunt van verweerder onvoldoende gemotiveerd. Conclusie van het voorgaande is tevens dat het bestreden besluit lijdt aan een motiveringsgebrek. Het enkele feit dat eiser niet heeft betwist toerekenbaar tegensprekend te hebben verklaard over de vraag hoeveel dagen zijn militaire training voor de heeft geduurd leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel."

3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen III. 10. en III. 11. op pagina 6 van de

bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

4.1 De tegen de bestreden uitspraak gerichte grief is tweeledig van aard.

4.2 Primair is de Staatssecretaris van mening dat nu niet is gebleken dat de rechtbank een verzoek als bedoeld in artikel 83, derde lid Vw 2000 heeft gedaan, de uitspraak voor vernietiging in aanmerking komt.

Vgl. – ABRvS, 18 december 2007, nr. 200704086/1, (productie 1).

4.3 Subsidiair is de Staatssecretaris van mening dat de rechtbank heeft miskend dat de gegrondverklaring van de klacht door de Raad voor Rechtsbijstand Amsterdam niet kan worden aangemerkt als een omstandigheid in de zin van artikel 83, tweede lid Vw 2000. Redengevend daartoe is dat het handelen, dan wel het nalaten van een gemachtigde van de vreemdeling voor risico van laatstgenoemde blijft. De kern van de vertegenwoordiging, zoals bedoeld in artikel 2:1 van de Algemene wet bestuursrecht, is immers dat het handelen van de vertegenwoordiger aan de vertegenwoordigde wordt toegerekend.

Vgl. – ABRvS, 18 december 2002, nr. 200205538/1, ro. 2.8.1 (productie 2).

Aldus kan de gegrondverklaring van de klacht niet afdoen aan het in beroep bestreden besluit en mitsdien niet op basis van artikel 83, tweede lid, Vw 2000 bij het beroep worden betrokken.

Meer subsidiair wenst de Staatssecretaris op te merken dat niet is gebleken dat de betreffende nalatigheid van de voormalige gemachtigde van verweerder van doorslaggevende betekenis is geweest voor de besluitvorming. Immers, met hetgeen door verweerder in beroep naar voren is gebracht, zijn niet de eerder in de procedure door de Staatssecretaris geconstateerde tegenstrijdigheden weggenomen. In dit kader acht de Staatssecretaris tevens van belang dat de rechtbank met hem van oordeel is dat de door verweerder aangevoerde medische omstandigheden geen verklaring kunnen vormen voor de geconstateerde tegenstrijdige verklaringen en derhalve niet aan het bestreden besluit kunnen afdoen. De rechtbank heeft het vorenstaande aldus niet onderkend.

5. Conclusie

De Staatssecretaris van Justitie concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 14 april 2006 ingestelde beroep daartegen.

Den Haag, 19 februari 2008

Gemachtigde

*Mr. A.L. de Mlk, senior-procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigratie en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*

van Nierop & Hijma

a d v o c a t e n

mr. F.A. van Nierop

mr. R. Hijma

mrs. mr. M.L. van Vleet

De Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

FAX 070 - 365 13 80
(tevens per post)

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

- 6 MRT 2008

ZAAKNR. 200801299/1/V2

AAN: 1/2 1/2

BEHANDELD: DD: PAR:

6 maart 2008
/asiel, 43906/r
IND: 0510.20.0442
Reg.no.: 200801299/1/V2

VERWEERSCHRIFT

Geeft te kennen:

(mede ten behoeve van zijn minderjarige zoons), geboren op
van Iraanse nationaliteit, hierna verder te noemen verweerder, wonende te
te dezer zake woonplaats kiezende te Utrecht aan de Burg. Reigerstraat 77, ten
kantore van de advocaat en procureur mr. R. Hijma, die verklaart in deze hoger
beroepsprocedure bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, namens hem op te treden.

Bij appelschrift gedateerd 19 februari 2008 is de Staatssecretaris van Justitie, verder te
noemen appellant, zetelende te 's-Gravenhage aan de Schedeldoekshaven 100,
vertegenwoordigd door zijn gemachtigde mr. A.L. de Mik, in hoger beroep gekomen van de
uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 17 januari
jl., Awb 08/22338, verzonden op 22 februari jl. in welke zaak de Rechtbank het beroep tegen
de beschikking van 14 april 2006 gegrond heeft verklaard, het bestreden besluit heeft
vernietigd en bepaald heeft dat verweerder opnieuw op de aanvraag zal moeten beslissen
met inachtneming van de uitspraak.

Hetgeen appellant onder achtergronden vermeldt in het appelschrift is juist.

Appellant heeft één grief naar voren gebracht. Verweerder brengt daar het volgende tegen
in.

Het door appellant onder 4.2 naar voren gebrachte primaire standpunt dat door de
Rechtbank geen verzoek als bedoeld in art. 83 lid 3 Vw is gedaan, mist feitelijke grondslag.
nu appellant blijkens het gestelde onder III.8 van de uitspraak ter zitting ingestemd heeft met
het oordeel van de Rechtbank dat het besluit van de Raad voor Rechtsbijstand aan te
merken is als een feit en omstandigheid in de zin van art. 83 Vw en appellant ter zitting
volstaan heeft met een mondelinge reactie op de inhoud van het besluit van de Raad en de
betekenis daarvan voor het bestreden besluit. Appellant heeft daarmee bewust afgezien van
de mogelijkheid schriftelijk te reageren, in verband waarmee de rechtbank de behandeling zo
nodig enige tijd had kunnen aanhouden. Voorts valt niet in te zien wat het alsnog schriftelijk
kunnen reageren aan de behandeling van de zaak toevoegt, nu appellant zich reeds

De afgevaardigde is te bereiken op het adres van de
advocaat en procureur mr. R. Hijma, die verklaart in deze
beroepsprocedure bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, namens hem op te treden.

Burgemeester Reigerstraat 77, 3581 KP Utrecht
Postbus 14002, 3508 SB Utrecht
advocaten@vannierop-hijma.nl
Tel. (030) 233 37 34 Fax (030) 233 11 50

inhoudelijk uitgelaten heeft over de nieuwe feiten en omstandigheden en de gevolgen daarvan voor het besluit en de Rechtbank dit oordeel onvoldoende gemotiveerd heeft bevonden.

Niet valt in te zien waarom appellant eerst in hoger beroep klaagt over het onthouden van de mogelijkheid om schriftelijk te reageren, terwijl appellant dit primaire standpunt ook tijdens de beroepsfase naar voren had kunnen brengen. Evenmin is gebleken dat appellant zich bij de Rechtbank beklagt heeft over de juistheid van de feiten, zoals vastgelegd in de uitspraak. Verweerder merkt hierbij op thans (nog) niet over een kopie van het proces-verbaal van de zitting te beschikken, nu dit volgens heden ingewonnen telefonische informatie van uw medewerker de heer Stroot op dit moment ook nog niet in het bezit van uw Afdeling is.

Voor zover appellant zich beroept op uw bij het appelschrift overgelegde uitspraak van 18 december 2007 gaat dit beroep niet op, nu in die zaak de Staatssecretaris geen oordeel had gegeven over de tijdens eiser ingeroepen nieuwe feiten en omstandigheden, doch enkel ter zitting verklaard had af te zien van de mogelijkheid om schriftelijk te reageren.

Het primaire standpunt van appellant, zoals verwoord onder 4.2, behoort mitsdien niet tot vernietiging van de uitspraak te leiden.

Voor zover Uw Afdeling voormeld primaire standpunt van appellant wel volgt, dient dit volgens verweerder tot terugverwijzing naar de Rechtbank te leiden met opdracht alsnog de in art. 83 lid 3 Vw voorgeschreven procedure te volgen.

Verweerder betwist het onder 4.3 van het appelschrift ingenomen subsidiaire en meer subsidiaire standpunt.

Verweerder erkent dat het handelen van een vertegenwoordiger in zijn algemeenheid aan de vertegenwoordigde dient te worden toegerekend, maar meent dat er uitzonderlijke situaties zijn waar dit rechtsbeginsel niet opgaat. Een dergelijke uitzondering doet zich volgens verweerder in deze zaak voor, nu een door hem bij een ter zake deskundig orgaan ingediende klacht tegen zijn vroegere gemachtigde gegrond is verklaard, waarmee is komen vast te staan dat hij van hem niet de rechtsbijstand heeft gekregen welke hij normaal gesproken van een terzake kundig advocaat kon en macht verwachten. Dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie blijkt eens te meer, nu de betrokken advocaat naar aanleiding van onderhavige klacht en meerdere andere klachten onvoorwaardelijk en definitief is uitgesloten van de rechtsbijstand aan asielzoekers. Verweerder wijst in dit verband op de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 in de zaak van *tegen Nederland* (JV 1998,45). Voor de vraag wanneer er sprake is van dergelijke bijzondere omstandigheden wijst verweerder op de noot bij JV 2002,125 van prof. Vermeulen, waarin deze onder meer noemt "gevallen waarin door de rechtshulpverlener beroepsfouten zijn gemaakt, waardoor het refoulementverbod in eerste aanleg niet of onvoldoende voor het voetlicht is gekomen: vgl. *Pras. Rb. 's Gravenhage* op *Haarlem* 26 september 1997, RV 1997, 57 m.nt. AK". Bij dit alles dient in aanmerking genomen te worden dat verweerder - als relatief laag opgeleide vreemdeling die de taal niet machtig was en psychisch klachten had - juist meer dan gemiddeld aangewezen was op de kundigheid van zijn gemachtigde.

Verweerder merkt in dit verband op dat in zijn zaak door het nalaten van de eerste gemachtigde - hetgeen door de gegrondverklaring van de klacht een gegeven is, welke door appellant ook niet betwist wordt - al hetgeen hem in het voornemen terzake de geloofwaardigheid is tegengeworpen niet of nauwelijks weersproken is ten gevolge waarvan een inhoudelijke toetsing aan de refoulementverboden op grond van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 EVRM achterwege is gebleven.

Het betekent ook dat een "meaningful assessment" als bedoeld in de zaak RV 2000,2 van verweerders beroep op art. 3 EVRM achterwege is gebleven, terwijl deze in een zaak als de onderhavige juist wel geboden was, nu appellant blijkens het bij de Rechtbank bestreden besluit verweerders betrokkenheid bij en lidmaatschap van de als zodanig niet in twijfel trekt (pag. 3, 2^e alinea) en verweerder als lid van de blijkens het gestelde in WBV 2007/15 (en voorgaande WBV's) behoort tot een groep personen die "verhoogde aandacht" vragen.

Voor zover appellant zich in dit verband nog beroept op uw als produktie 2 bij het appelschrift overgelegde uitspraak van 18 december 2002 merkt verweerder op dat in die zaak – anders dan in de onderhavige – geen sprake was van een door de Raad voor Rechtsbijstand gegrond verklaarde klacht tegen de betrokken rechtshulpverlener. Uitspraken van uw Afdeling waar dit wel aan de orde was, zijn door appellant niet overgelegd. Voorts ging het in die zaak om nova in het kader van een opvolgende asielaanvraag, terwijl in casu sprake is van in beroep aangevoerde nieuwe feiten en omstandigheden.

Appellant stelt mitsdien ten onrechte dat de gegrondverklaring van de klacht niet kan afdoen aan het in beroep bestreden besluit en dat deze geen omstandigheid in de zin van art. 83 Vw vormt.

Wat betreft het meer subsidiaire standpunt stelt appellant ten onrechte dat met hetgeen door verweerder in beroep is aangevoerd de door de Staatssecretaris geconstateerde tegenstrijdigheden niet zijn weggenomen. Het enkele feit dat de Rechtbank met de Staatssecretaris van oordeel is dat de gestelde medische problemen geen verklaring voor de tegenstrijdigheden kunnen vormen, betekent nog niet dat de gestelde tegenstrijdigheden terecht zijn tegengeworpen en tot de in het besluit vermelde conclusie dienden te leiden. De Rechtbank heeft immers ook geoordeeld dat verweerder in beroep (vrijwel) alle in het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen gehanteerde afwijzingsgronden gemotiveerd heeft betwist en appellant in gebreke is gebleven hierop gemotiveerd te reageren, tegen welke vaststelling als zodanig appellant in hoger beroep niet opkomt.

Voorts is aannemelijk dat, indien hetgeen thans in beroep is aangevoerd, in het kader van de voornemenprocedure naar voren zou zijn gebracht, dit tot een ander besluit had geleid, althans tot een andere motivering van dit besluit. Gelet hierop betwist verweerder de stelling van appellant dat de nalatigheid van de voorgaand gemachtigde niet van doorslaggevende betekenis is geweest voor de besluitvorming. Overigens erkent appellant hiermee impliciet dat het nalaten van de gemachtigde hoe dan ook wel van invloed is geweest op de besluitvorming, waarmee de noodzaak tot heroverweging geboden is.

Op grond van het bovenstaande is verweerder van oordeel dat de uitspraak van de Rechtbank, waartegen het appelschrift zich richt, bekrachtigd dient te worden.

Uw College wordt verzocht appellant te veroordelen in de kosten van deze beroepsprocedure.

U wordt verzocht mij na ontvangst van de Rechtbank een afschrift van het proces-verbaal van de Rechtbankzitting van 29 november jl. te doen toezenden.

Verweerder procedeert in deze kosteloos, waartoe een toevoegingsaanvraag is ingediend.

Afschrift dezes is nog heden gefaxt aan de gemachtigde van appellant.

Hoogachtend,

R. Hijma